

Publicerad 2009-05-03 14:44 av Eva Langrath

Foto: Eva Langrath

Besök i barndomsstad

Kaffet är klart när hon kommer,

han söker trevande efter orden efter dagar i ensamhet

han vill veta hur hon mår och hur det går för

barnbarn och barnbarnsbarn

hon berättar och han kommer

med kloka kommentarer,

han känner in hennes sinnesstämning

de diskuterar politik och Amf pension

hon tänker: kommer jag att vara lika klar i tanken

när jag är 93

så tar hon lapphund på promenad i barndomsskogen,

den skog där farligheter bedrevs

utan vuxnas bevakande ögon

hon passerar det nya vindskyddet

placerat vid kanten av stigen

där de en gång lekte cirkusartister på cykel

i stenig nedförsbacke

minns fötter på styret och händer rakt ut i luften

vinden som rufsade håret och

hur hon landar på huvudet och slår sig riktigt illa

att hon trots det drar hem den trasiga

röda cykeln som var hennes skatt

hon vandrar vidare på stigen och passerar skidbacken

med guppet som gav upphov till magfjärilspirr att trotsa

tänker: så liten hon var,

skidbacken är nu bara en helt vanlig kulle

vandrar så in mellan träden

ser råddjursgump skymta förbi

stannar och blickar ut över husen

och in mellan de grova tallarnas stammar

minns att just här fann hon friden gång på gång,

när hon var liten och inte passade in,
när drömmen fanns att hon var ett hittebarn
som skulle återfinnas en gång
och bli älskad precis som hon var

hon passade aldrig riktigt i mallen för hur barn skulle vara
men lärde sig låtsas bra, för att slippa kylan i själen

tänker på återträffen med klassen när de var vuxna
och dansen med honom som mobbade mest
och orden han säger: det trodde jag väl aldrig
att jag skulle få dansa med dig, det var alltid min dröm

och frågan hon ställer till honom:
varför var du då så elak mot mig
och svaret hon får: att den man tror man inte kan få den stöter man bort
för att slippa bli besviken
och hon som alltid trodde att det var hon som var fel och dum

på kvällen besöker hon huset vid vattnet

vackert glänser snöisen utanför fönsterväggen

de pratar om livet och om sina barn

om allt man skulle önska man kunde skydda dem från

smärtsamt är det stundtals att se på

när de gör sina val och får sina sår

men alla har sin väg att gå

kör tillbaka genom skogen

under mörka stjärnhimlen

går till sängs i barndomsrummet

det rum som hon gråtit sig

till sömns i så många gånger

i sorg över att vara fel

hon vilar nu i tilltro till livet

i vetskap om att ingen är perfekt

och att hon får vara just som hon är

fri från mallen och fri i tanken

hon ser att livet är en äventyrsvandring,

att små mirakel finns överallt om hon

vågar se och inte räds den smärta som

går hand i hand med lyckan

hon besöker nästa dag en vacker handelsträdgård

med sin far de gamle trädgårdsmästaren

han vill handla orkidé och ber henne välja färg ,

han väljer frön persilja, mangold och isbergssallad

som han skall så, han tror på ännu en vår den 94:e

de går till kaféet och väljer wienerbröd

som de gjorde när hon var barn,

där är fullt av folk vid borden

en kvinna drar en ung man i rullstol

till ett bord intill, han låter ganska högt

och trummar med fingrar på sitt bord,

kvinnan frågar vad han vill ha

och tolkar så hans svar

den gamle mannen säger, det är gott

att se att människor med handikapp

inte längre göms undan som det gjordes förr

att det kan få fika precis som vi

på vägen hem kör de till kyrkogården

jag sitter kvar i bilen säger han när de kommer fram,

gå du själv,

han vet den är svår, sorgen hon bär

över att de två aldrig förstod varandra

hon stannar vid korset rör vid det stilla

tar bort lyktan från graven,

talat till sin mamma, berättat allt som hänt sen sist

och vet att det fanns en kärlek som hade svårt

att hitta väg , att hon nu lyssnar någonstans

och följer hennes väg i livet

tillbaka i bilen säger han,

så bra att du kunde ta loss lyktan

nu far vi hem

© Eva Langrath 2009

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eva Langrath med Poeter.se id #24299 innehar upphovsrätten